EURÓPSKA KOMISIA

Brusel, 22.12.2010
KOM(2010) 779 v konečnom znení

SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU, RADE, EURÓPSKEMU HOSPODÁRSKEMU A SOCIÁLNEMU VÝBORU A VÝBORU REGIÓNOV

Uplatňovanie smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva

SEK(2010) 1589 v konečnom znení

SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU, RADE, EURÓPSKEMU HOSPODÁRSKEMU A SOCIÁLNEMU VÝBORU A VÝBORU REGIÓNOV

Uplatňovanie smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva

ZHRNUTIE

Účinné prostriedky vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sú nevyhnutné na podporu inovácie a tvorivosti. Smernicou 2004/48/ES o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa harmonizujú minimálne prostriedky, ktoré sú k dispozícii držiteľom práv a verejným orgánom v boji proti porušovaniu práv duševného vlastníctva. Smernica zároveň ustanovuje všeobecný rámec výmeny informácií a administratívnej spolupráce medzi vnútroštátnymi orgánmi a s Komisiou.

Prvé posúdenie vplyvu smernice ukazuje, že od jej prijatia a implementácie v členských štátoch sa dosiahol pozoruhodný pokrok. Smernicou sa vytvorili vysoké európske právne štandardy na vymožiteľnosť rozličných druhov práv, ktoré sú chránené nezávislými právnymi režimami (ako napr. autorské práva, patenty, obchodné známky a dizajny, ale aj zemepisné označenia a šľachtiteľské práva).

Napriek celkovému zlepšeniu postupov vymožiteľnosti práv sú však samotný objem a finančná hodnota prípadov porušovania práv duševného vlastníctva znepokojujúce. Jedným z dôvodov je bezprecedentný nárast možností na porušovanie práv duševného vlastníctva, ktoré ponúka internet. Pri navrhovaní smernice sa s touto výzvou nepočítalo.

Ďalšími záležitosťami, ktoré by si mohli vyžadovať osobitnú pozornosť, sú používanie provizórnych a preventívnych opatrení, ako napríklad súdnych príkazov, postupy na zhromažďovanie a zachovávanie dôkazov (vrátane vzťahu medzi právom na informácie a ochranou súkromia), objasnenie významu rôznych nápravných opatrení vrátane nákladov na zničenie a výpočet škody.

OBSAH

ZHRNUTIE 2

1. Úvod 3

2. Ciele smernice o vymožiteľnosti práv 5

3. Na účinnejšiu ochranu práv duševného vlastníctva a lepšie fungovanie vnútorného trhu môže byť potrebné objasnenie 5

3.1. Špecifické výzvy digitálneho prostredia 5

3.2. Rozsah pôsobnosti smernice 6

3.3. Koncepcia sprostredkovateľov a vykonateľnosť súdnych príkazov 6

3.4. Otázka dosiahnutia rovnováhy medzi právom na informácie a právnymi predpismi o súkromí 7

3.5. Kompenzačný a odrádzajúci účinok odškodnenia 8

3.6. Nápravné opatrenia 8

3.7. Iné otázky 9

4. Záver 9

1. ÚVOD

Ak chceme podporovať inovácie a tvorivosť, je nevyhnutné nájsť účinné prostriedky na vymožiteľnosť práv duševného vlastníctva. Táto správa poskytuje prvé posúdenie vykonávania a vplyvu smernice 2004/48/ES o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva[1] (ďalej len „smernica“). Toto posúdenie sa vyžaduje na základe článku 18 smernice a je založené na hodnotení vývoja zo strany Komisie, ako aj na spätnej väzbe získanej od členských štátov prostredníctvom národných správ, ktoré zase odzrkadľujú názory vyjadrené zástupcami priemyslu, právnymi zástupcami, združeniami spotrebiteľov a inými zainteresovanými stranami.

Zo získaných informácií vyplýva záver, že smernica mala výrazný a pozitívny účinok na ochranu práv duševného vlastníctva podľa európskeho občianskeho práva. Na základe smernice sa vytvoril priamočiary rámec vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorý vo všeobecnosti poskytuje porovnateľnú ochranu na cezhraničnom základe. Najmä domnienka autorstva alebo vlastníctva (článok 5), možnosť „vzorkovania“ v kontexte zhromažďovania informácií (článok 6), provizórne opatrenia na zabezpečenie dôkazov (článok 7) a možnosť súdnych príkazov voči sprostredkovateľom (články 9 a 11) pomohli v EÚ zefektívniť vymožiteľnosť práv duševného vlastníctva.

[1] Ú. v. EÚ L 157, 30.4.2004, s. 16.

Vzhľadom na neskorú transpozíciu smernice v mnohých členských štátoch (proces transpozície nebol dokončený až do roku 2009)[2] bola však skúsenosť s uplatňovaním smernice obmedzená a nahlásených bolo iba málo súdnych prípadov. Komisia preto nedokázala uskutočniť kritickú hospodársku analýzu vplyvu smernice na inovácie a rozvoj informačnej spoločnosti, ako sa ustanovuje v článku 18 smernice.

Napriek týmto obmedzeniam prichádza toto prvotné hodnotenie účinnosti smernice v pravý čas. Z niekoľkých štúdií, ktoré uskutočnili medzinárodné organizácie a odvetvie, vyplynulo, že porušenia práv duševného vlastníctva dosiahli výraznú mieru, pričom určité tovary predstavovali dokonca nebezpečenstvo pre zdravie a bezpečnosť spotrebiteľov[3]. V reakcii na uvedené Komisia za ostatné dva roky prijala dve oznámenia[4]. Druhým z oznámení sa okrem iného zriadilo Európske stredisko pre sledovanie falšovania a autorského pirátstva s cieľom zlepšiť chápanie porušení práv DV a vytvoriť platformu pre predstaviteľov vnútroštátnych orgánov a zainteresovaných strán na výmenu nápadov a expertízy v oblasti osvedčených postupov, vypracovať spoločné stratégie vymožiteľnosti práv a predložiť odporúčania pre tvorcov politiky. Po týchto oznámeniach nasledovali dve uznesenia Rady[5], ktoré podporovali politiku Komisie. V správe prijatej Európskym parlamentom bola takisto vyjadrená podpora zlepšenej politike vrátane silného právneho rámca pre boj proti falšovaniu a autorskému pirátstvu[6]. Zásadným zdrojom obáv je aj porušovanie práv duševného vlastníctva, ku ktorému dochádza mimo EÚ. Komisia tieto obavy rieši rozličnými spôsobmi, napríklad zahrnutím ambicióznych kapitol o právach duševného vlastníctva do bilaterálnych obchodných dohôd a prostredníctvom účasti na medzinárodných iniciatívach, ako napríklad na prebiehajúcom rokovaní o dohode ACTA[7].

Analýza ukazuje, že určité ustanovenia smernice vrátane vzťahu s ostatnými smernicami sú chápané v rôznych členských štátoch rozličnými spôsobmi a spôsobili **v praxi rozličné výklady a spôsoby uplatňovania**. Tieto ustanovenia by si mohli vyžadovať ďalšie objasnenia, aby sa dosiahla úplná účinnosť smernice.

Internet a digitálne technológie priniesli do oblasti vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva ďalší, náročný rozmer. Na jednej strane umožnil internet tvorcom, vynálezcom a ich komerčným partnerom nachádzať nové spôsoby uvádzania ich produktov na trh. Na druhej strane takisto otvoril dvere novým formám porušovania, z ktorých niektoré sa ukázali ako ťažko poraziteľné.

V tejto správe sa ustanovuje rad konkrétnych problematík, ktorých objasnenie môže byť potrebné, najmä prispôsobenie smernice novým výzvam vyplývajúcim z modernej digitálnej

---

2 Termín na implementáciu smernice pre vtedajších 25 členských štátov vypršal 29. apríla 2006. Podrobné informácie o procese transpozície sa nachádzajú v prílohe 1 k pracovnému dokumentu útvarov Komisie, ktorá je priložená k tejto správe.

3 Pozri napríklad http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/OECD-FullReport.pdf; http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/Building%20a%20Digital%20Economy%20-%20TERA(1).pdf.

4 Oznámenie Komisie zo 16. júla 2008: „Stratégia v oblasti práv priemyselného vlastníctva v Európe“, KOM(2008) 465 v konečnom znení; oznámenie Komisie: „Zvyšovanie účinnosti presadzovania práv duševného vlastníctva na vnútornom trhu“, KOM(2009) 467 v konečnom znení.

5 Uznesenie Rady z 25. septembra 2008 o všeobecnom európskom pláne pre boj proti falšovaniu a autorskému pirátstvu (Ú. v. EÚ C 253, 4.10.2008, s. 1); uznesenie Rady z 1. marca 2010 o zvyšovaní účinnosti presadzovania práv duševného vlastníctva na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ C 56, 6.3.2010, s. 1).

6 Európsky parlament, uznesenie z 22. septembra 2010 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva na vnútornom trhu [2009/2178(INI)], A7-0175/2010.

7 Podrobnejšie informácie možno nájsť na adrese: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2005:129:0003:0016:SK:PDF.

spoločnosti. Dopĺňa ju pracovný dokument útvarov Komisie, ktorý poskytuje dodatočné informácie a kontext týkajúci sa jeho zistení.

2. CIELE SMERNICE O VYMOŽITEĽNOSTI PRÁV

Rozdielnosti medzi systémami vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva členských štátov znemožňujú náležité fungovanie vnútorného trhu a oslabujú vymožiteľnosť hmotného práva v oblasti takýchto práv. To vedie k vzniku prekážok v cezhraničných aktivitách, strate dôvery vo vnútorný trh a nižšej miere investícií do inovácií a tvorby. Smernica navzájom zbližuje vnútroštátne legislatívne systémy s cieľom poskytnúť držiteľom práv a orgánom členských štátov minimálnu, no štandardnú sadu nástrojov, ktorá im má pomôcť v boji proti porušeniam práv duševného vlastníctva.

Smernica do právneho rámca EÚ začleňuje opatrenia z oblasti občianskeho práva podľa dohody TRIPS[8]. Ide nad rámec minimálnych ustanovení určených v tejto dohode, pretože sa vzťahuje napr. aj na škody, nápravné opatrenia a dôkazy. Okrem toho smernica vychádza z postupov zakotvených v právnych predpisoch členských štátov, ktoré sa ukázali ako najúčinnejšie pred prijatím smernice (postup založený na osvedčených postupoch). Členské štáty môžu takisto pridávať sankcie a nápravné prostriedky, ktoré sú pre držiteľov práv výhodnejšie[9]. Smernica preto poskytuje minimálny, no flexibilný právny rámec na vymožiteľnosť práv duševného vlastníctva.

3. NA ÚČINNEJŠIU OCHRANU PRÁV DUŠEVNÉHO VLASTNÍCTVA A LEPŠIE FUNGOVANIE VNÚTORNÉHO TRHU MÔŽU BYŤ POTREBNÉ OBJASNENIA

Analýza implementácie smernice v členských štátoch ukazuje, že smernicou sa ustanovuje solídny základ pre vymožiteľnosť práv duševného vlastníctva na vnútornom trhu, zároveň však že môžu byť potrebné určité objasnenia s cieľom predísť dvojznačnostiam a prispôsobiť smernicu novým výzvam, ktoré nastoľuje najmä dnešné digitálne prostredie.

3.1. Špecifické výzvy digitálneho prostredia

Vďaka mnohoúčelovej povahe internetu je ľahké páchať široký rozsah porušení práv duševného vlastníctva. Na internete sú na predaj ponúkané rôzne tovary, ktoré porušujú práva duševného vlastníctva. Vyhľadávacie stránky často podvodníkom umožňujú lákať používateľov internetu na nezákonné ponuky, ktoré sú k dispozícii na predaj alebo na stiahnutie. Zdieľanie súborov obsahujúcich autorským právom chránený obsah sa stalo všadeprítomným čiastočne preto, lebo vývoj legálnych ponúk digitálneho obsahu nedokáže udržiavať krok s dopytom, a to najmä na cezhraničnom základe, čo viedlo mnohých zákon dodržiavajúcich občanov k tomu, že spáchali masívne porušenia autorského práva a súvisiacich práv v podobe nezákonného naťahovania a rozširovania chráneného obsahu. Mnohé internetové lokality buď poskytujú priestor na internetové šírenie chránených diel bez

---

[8] Dohoda o aspektoch práv duševného vlastníctva súvisiacich s obchodom („Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights", dohoda TRIPS) z roku 1994; Rozhodnutie Rady (z 22. decembra 1994) týkajúce sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (94/800/ES), Ú. v. ES L 336, s. 1.

[9] Pozri článok 2 ods. 1 smernice.

súhlasu držiteľov práv alebo ho uľahčujú. V tomto kontexte možno bude nutné jasne posúdiť obmedzenia jestvujúceho právneho rámca.

3.2. Rozsah pôsobnosti smernice

Smernica sa vzťahuje na všetky porušenia práv duševného vlastníctva chránených na základe európskych alebo vnútroštátnych právnych predpisov a neobsahuje žiadne definície práv duševného vlastníctva, na ktoré sa vzťahuje. Aj keď tento flexibilný prístup ponúka niekoľko výhod, rozličné výklady pojmu „právo duševného vlastníctva“ viedli členské štáty k tomu, že požiadali Komisiu, aby uverejnila minimálny zoznam práv duševného vlastníctva, na ktoré sa podľa nej smernica vzťahuje[10].

Aj po tom, ako Komisia uverejnila toto objasnenie, stále pretrváva neistota ohľadom toho, či do rozsahu pôsobnosti patria aj niektoré práva chránené podľa vnútroštátnych právnych predpisov. Týka sa to hlavne názvov domén, vnútroštátnych práv o záležitostiach, ako napr. obchodné tajomstvá (vrátane know-how), a iných aktov, na ktoré sa často vzťahujú vnútroštátne právne predpisy o nespravodlivej hospodárskej súťaži, ako napr. parazitické kópie a iné formy „konkurovania na hrane zákona“. Tieto formy komerčného nekalého chovania sú, zdá sa, tiež na vzostupe. Často majú škodlivé účinky na držiteľov práv, podkopávajú inovácie a spotrebiteľom prinášajú iba krátkodobé prínosy. Mohlo by byť užitočné ďalej posúdiť tento negatívny jav, ako aj potrebu zahrnúť do smernice minimálny zoznam práv duševného vlastníctva, na ktoré sa smernica vzťahuje.

3.3. Koncepcia sprostredkovateľov a vykonateľnosť súdnych príkazov

V smernici sa nachádza široký výklad pojmu „sprostredkovatelia“, ktorý zahŕňa všetkých sprostredkovateľov „ktorých služby využíva *tretia strana* na porušovanie práva duševného vlastníctva“. To znamená, že aj sprostredkovatelia bez priameho zmluvného vzťahu alebo spojenia s porušovateľom podliehajú opatreniam, ktoré sú ustanovené v smernici.

Napriek tomu je však množstvo dôkazov, ktoré požadujú súdy v členských štátoch, zvyčajne dosť vysoké. Ďalej pretrváva neistota týkajúca sa sprostredkovateľov a špecifických opatrení, ktorým sprostredkovatelia podliehajú z toho titulu, že prispievajú k porušovaniu alebo ho uľahčujú bez ohľadu na ich hmotnú zodpovednosť.

Sprostredkovatelia, ktorí prepravujú tovar podozrivý z porušovania práv duševného vlastníctva (ako napr. dopravcovia, špeditéri alebo prepravní zástupcovia), môžu zohrávať poprednú úlohu pri kontrole šírenia tovaru, ktorým sa porušujú práva duševného vlastníctva. Internetové platformy, ako napr. internetové predajné miesta alebo vyhľadávacie stránky, môžu takisto zohrávať dôležitú úlohu pri znižovaní počtu porušení, najmä prostredníctvom preventívnych opatrení a politiky „zbadať a stiahnuť z obehu“ („notice and take-down“).

Poskytovatelia prístupu na internet majú takisto kľúčovú dôležitosť v tom, ako funguje internetové prostredie. Poskytujú prístup k internetu a prepájajú podkladové siete, sú u nich umiestnené webové lokality a servery. Ako sprostredkovatelia medzi všetkými používateľmi internetu a držiteľmi práv sa často nachádzajú v kompromitujúcej pozícii, keď ich zákazníci páchajú nezákonné činy. Z tohto dôvodu právne predpisy EÚ už obsahujú špecifické

[10] Stanovisko Komisie, ktoré sa týka článku 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (2005/295/ES), Ú. v. EÚ L 94, 13.4.2005, s. 37.

ustanovenia obmedzujúce hmotnú zodpovednosť poskytovateľov prístupu na internet, ktorých služby sa používajú na porušovanie práv duševného vlastníctva[11].

Opatrenia, ktoré sa majú prijať proti sprostredkovateľom, sa týkajú najmä práva na informácie, provizórnych a preventívnych opatrení (napr. predbežných súdnych príkazov) alebo trvalých súdnych príkazov.

Smernica necháva na členské štáty, aby určili, kedy a ako je možné voči sprostredkovateľovi vydať súdny príkaz. Aby to fungovalo efektívne, mohlo by byť užitočné objasniť, že súdne príkazy by nemali závisieť od hmotnej zodpovednosti sprostredkovateľa. Zo zistení obsiahnutých v pracovnom dokumente útvarov Komisie, ktorý je priložený k tejto správe, ďalej vyplýva, že v súčasnosti dostupné legislatívne a nelegislatívne nástroje nie sú dostatočne silné na to, aby sa nimi mohlo účinne bojovať proti internetovým porušeniam práv duševného vlastníctva. Vzhľadom na to, že sprostredkovatelia zohrávajú priaznivú úlohu v prispievaní k prevencii a odstraňovaniu internetového porušovania, Komisia by mohla preskúmať, ako ich zaangažovať aktívnejším spôsobom.

3.4. Otázka dosiahnutia rovnováhy medzi právom na informácie a právnymi predpismi o súkromí

Právo na informácie zaväzuje porušovateľa alebo inú osobu poskytnúť držiteľovi práva informácie o pôvode a distribučných sieťach tovaru, ktorý porušuje práva duševného vlastníctva. Hlavnou výzvou týkajúcou sa tohto práva je potreba dodržiavať právne predpisy o súkromí a ochrana osobných údajov.

Zdá sa, že v niektorých členských štátoch sa právo na informácie ustanovené smernicou poskytuje veľmi reštriktívnym spôsobom, a to hlavne kvôli vnútroštátnym právnym predpisom o ochrane a uchovávaní osobných údajov[12]. Táto záležitosť by si mohla zasluhovať osobitnú pozornosť. Vnútroštátne právne predpisy musia súdom umožňovať, aby uplatňovali právne predpisy EÚ o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva. Podľa Súdneho dvora Európskej únie sa musí dosiahnuť spravodlivá rovnováha medzi rôznymi predmetnými právami (ako napr. právo na ochranu údajov a právo na vlastníctvo, čo zahŕňa práva duševného vlastníctva)[13], keďže tak ochrana údajov a súkromie, ako aj ochrana duševného vlastníctva sú uznané za základné práva v Charte základných práv Európskej únie[14].

---

11 Smernica 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), Ú. v. ES L 178, 17.7.2000, s. 1.

12 Podľa štúdie o internetovom dodržiavaní autorských práv a ochrane údajov vo vybratých členských štátoch z roku 2009 (Hunton & Williams, Brusel, http://ec.europa.eu/internal_market/iprenforcement/docs/study-online-enforcement_en.pdf) sú príkladom Rakúsko a Španielsko.

13 Rozsudok z 29. januára 2008 v prípade C-275/06 Productores de Música de España (Promusicae) *proti* Telefónica de España SAU; rozsudok z 19. februára 2009 v prípade C-557/07 LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungschutzrechten GMBH *proti* Tele2 Telecommunication GMBH.

14 Články 7, 8 a 17 ods. 2, Charta základných práv Európskej únie (2000/C 364/01), Ú. v. ES C 364, 18.12.2000, s. 1.

Európsky právny rámec o ochrane osobných údajov[15] na jednej strane a vymožiteľnosť práv duševného vlastníctva na strane druhej sú neutrálne v tom, že neexistuje pravidlo, ktoré by implikovalo, že právo na súkromie by malo vo všeobecnosti mať prednosť pred právom na vlastníctvo alebo naopak. Vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa implementujú rozličné smernice, musia preto byť vykladané tak, aby v každom jednotlivom prípade umožňovali dosiahnuť rovnováhu medzi týmito právami s cieľom garantovať, že ustanovenie o práve na informácie môže účinným spôsobom chrániť držiteľov práv bez toho, aby boli porušené práva týkajúce sa ochrany osobných údajov. Potrebné by mohli byť ďalšie hodnotenia toho, do akej miery sú právne predpisy členských štátov a spôsob, akým sa uplatňujú, v súlade s týmito požiadavkami. Ak to bude potrebné, mohli by sa zvážiť aj prostriedky na nápravu situácie a dosiahnutie vhodnej rovnováhy medzi predmetnými právami.

3.5. Kompenzačný a odrádzajúci účinok odškodnenia

Opatrenia, postupy a nápravné prostriedky ustanovené v smernici musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Odškodnenie prisúdené v prípadoch porušenia práv duševného vlastníctva ostáva v súčasnosti naďalej na relatívne nízkej úrovni. Iba niekoľko členských štátov ohlásilo zvýšenie miery prisúdeného odškodného v dôsledku implementácie tejto smernice.

Podľa informácií získaných od držiteľov práv prisudzovanie odškodného v súčasnosti, zdá sa, účinným spôsobom neodrádza potenciálnych porušovateľov od účasti na nezákonných aktivitách. Je to tak najmä v prípadoch, keď odškodné prisúdené súdmi nezodpovedá výške zisku, ktorý porušovatelia dosiahli.

Hlavným cieľom prisudzovania odškodného je dosiahnuť taký stav, v akom by sa držitelia práv nachádzali, keby nedošlo k porušeniu ich práv. V dnešnej dobe sa však zdá, že zisky porušovateľov (nespravodlivé obohacovanie) sú často výrazne vyššie ako skutočné odškodné, ktoré získa držiteľ práva. V takýchto prípadoch by sa mohlo zvážiť, či by súdy mali mať právomoc prisudzovať odškodné, ktoré by bolo úmerné nespravodlivému obohateniu porušovateľa práva, aj keby takéto odškodné presahovalo skutočnú škodu vzniknutú držiteľovi práva. Rovnako by mohlo byť potrebné lepšie využitie možnosti prisudzovať odškodné za iné hospodárske následky a morálne odškodné.

V prípadoch, keď je porušovateľ právnickou osobou a držiteľ práva nedostane odškodné, pretože porušovateľ nemá žiadny majetok, prebehla jeho likvidácia alebo je akýmkoľvek iným spôsobom platobne neschopný, mohlo by sa vykonať posúdenie toho, či si držiteľ práva môže nárokovať odškodné od generálneho riaditeľa (riaditeľov) spoločnosti podľa vnútroštátnych právnych predpisov, a ak áno, za akých podmienok.

3.6. Nápravné opatrenia

Ako sa podrobnejšie uvádza v pracovnom dokumente útvarov Komisie, môže byť potrebné ďalšie objasnenie vymedzenia pojmu „nápravne opatrenia“. Podľa väčšiny vnútroštátnych právnych predpisov je nejasný najmä rozdiel medzi „stiahnutím“ a „definitívnym odstránením“ tovaru, ktorý porušuje práva duševného vlastníctva, z obchodných kanálov.

---

[15] Najmä smernica 95/46/ES o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 23.11.1995, s. 31) a smernica 2002/58/ES týkajúca sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (Ú. v. ES L 201, 31.7.2002, s. 37).

Ďalším aspektom, ktorý by sa mohol objasniť, je, ako sa majú tieto opatrenia uplatňovať, ak tovar už nie je vo vlastníctve porušovateľa.

No a nakoniec, pokiaľ ide o náklady na zničenie porušujúceho tovaru, zvážiť by sa mohlo to, ako zaistiť, aby tieto náklady súd ukladal priamo neúspešnej strane.

3.7. Iné otázky

Z analýzy implementácie smernice v členských štátoch sa vynára niekoľko ďalších otázok, ktoré by si mohli vyžadovať ďalšiu diskusiu na úrovni EÚ.

Po prvé sa zdá, že členské štáty len zriedkavo zaviedli voliteľné ustanovenia smernice (napr. v súvislosti s príkazmi na opis, ktoré ustanovujú, že súdny úradník vstúpi do priestorov domnelého porušovateľa a preskúma situáciu. Toto voliteľné ustanovenie smernice niektoré členské štáty neimplementovali pri občianskom konaní, a preto je tento druh opatrenia k dispozícii iba v kontexte trestno-právneho konania). Prípady, keď členské štáty v súlade s článkom 2 ods. 1 prijali pravidlá, ktoré sú ešte priaznivejšie pre držiteľov práv ako tie v smernici, sú ešte zriedkavejšie. Príčiny takéhoto chovania by sa mohli podrobnejšie preskúmať. Prepojenie medzi požiadavkou „komerčného rozsahu“ (t. j. požiadavkou, aby bol akt porušenia vykonávaný na priame alebo nepriame hospodárske alebo komerčné zvýhodnenie) a právom na informácie v pravidlách členských štátov by sa tiež mohlo ďalej preskúmať.

Po druhé, mohli by sa posúdiť možnosti, ktoré sú k dispozícii na riešenie problémov pri zhromažďovaní dôkazov v cezhraničných prípadoch, ako aj potreba presnejšie vymedziť to, kedy informácie možno považovať za informácie „pod kontrolou“ účastníka súdneho konania (článok 6 ods. 1). Ďalšie preskúmanie by si mohlo vyžadovať aj to, či súčasné pravidlá o zhromažďovaní dôkazov v prípadoch zahŕňajúcich dôverné informácie vytvárajú v praxi problémy, najmä v kontexte provizórnych opatrení a v prípadoch, keď vstupujú do hry rozličné vnútroštátne ponímania pojmu dôvernosť.

Nakoniec by sa mohla preskúmať užitočnosť harmonizácie sekundárneho používania tovaru, ktorý porušuje práva duševného vlastníctva, a možné problémy súvisiace s takouto harmonizáciou.

4. ZÁVER

Porušenia práv duševného vlastníctva spôsobujú rozsiahle hospodárske škody. Veľký počet produktov, ktoré porušujú práva duševného vlastníctva, v súčasnosti predstavuje reálnu hrozbu pre zdravie a bezpečnosť spotrebiteľov. Náležitá ochrana práv duševného vlastníctva je základom pre podnietenie inovácií a kultúry konkurencieschopnej, bohatstvo produkujúcej znalostnej ekonomiky. Jednotlivé odlišné záujmy treba uviesť do vzájomnej rovnováhy. S týmto cieľom sa bude Komisia i naďalej aktívne angažovať so všetkými zainteresovanými stranami.

Hlavným záverom vyvodeným z tohto prvého hodnotenia smernice je, že smernice mala podstatný a pozitívny účinok na ochranu práv duševného vlastníctva prostredníctvom občianskeho práva v Európe. Zjavne sa však ukázalo, že smernica nebola navrhovaná s ohľadom na výzvy, ktoré do oblasti vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva priniesol internet. Niekoľko otázok by si okrem toho mohlo zasluhovať ďalšiu pozornosť. Spomedzi nich je možno spomenúť používanie provizórnych a preventívnych opatrení, ako napríklad

súdnych príkazov, postupy na zhromažďovanie a zachovávanie dôkazov (vrátane vzťahu medzi právom na informácie a ochranou súkromia), objasnenie významu rôznych nápravných opatrení vrátane nákladov na zničenie a výpočet škody.

S cieľom informovať o rozhodnutiach Komisie o akýchkoľvek budúcich opatreniach, s ktorými by sa mohlo počítať, a uskutočniť dôkladné posúdenie vplyvu, ktoré Komisia spúšťa, pokiaľ ide o otázky spomínané v tejto správe, Komisia víta akúkoľvek spätnú väzbu k tejto správe od Európskeho parlamentu, Rady ministrov, členských štátov, Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru a všetkých iných zainteresovaných strán, a to do **31. marca 2011**.